

Izjava svedoka Sahe Cohadarevic

[Ova izjava ima poseban znacaj zato sto je data od strane jedne Muslimanke koja je najvećim delom ratnog sukoba boravila na području Srebrenice i zato je imala mogućnost da desavanja posmatra iz prve ruke.]

» Rodjena sam u Konjević Polju, a 1991. godine, udala sam se za Krdzic Begtu, zvanog "Began" iz sela Moces, kod Cerske i sa njim zivjela nevencano. U Mocevu odnosno Cerskoj me je i zatekao rat u bivsoj BiH. Ovde sam ostala sve do 12.marta 1993. godine, kada je muslimansko stanovništvo sa područja Cerske i drugih okolnih muslimanskih naselja bilo prinudjeno, pred ofanzivom Vojske Republike Srpske, da se evakuise i ode u Srebrenicu. Za ovo vreme znam da je glavni komandant oruzanih muslimanskih jedinica na području Cerske bio Salihovic Semsudin, a jednom od vecih jedinica komandovao je Mustafic Fikret iz Moces. Ove oruzane muslimanske jedinice su, kako sam cula, organizovale napade na srpska naselja na tom području i to na Sadice, Rogosiju, Vandzice, Metaljku i Kravicu. Moguce da je bilo napada i na druga srpska sela, ali se trenutno ne mogu sjetiti. Poznato mi je da je jedna od vecih borbi vodjena i na mjestu zvanom Grobic. Licno mi je poznato da su posle napada vrsene pljacke srpskih sela, konkretno sela Kravice. Takodje mi je poznato da je u Cerskoj odnosno u Kurticima bio i zatvor za Srbe, u kome je bilo 10 zarobljenih Srba muskaraca i dvije zarobljene zene Srkinje, ali ja njihova imena ne znam, niti odakle su. Ovi zarobljenici su iz Cerske prebaceni u Srebrenicu, neposredno pred pad Cerske. Zatvor se nalazio u stali Muje Kurtica, cija je cerka Fatima bila moja jetrva i od nje sam cula da su ovi zatvorenici bili tuceni i maltretirani od strazara i drugih, cija mi imena nisu poznata. Koliko je meni poznato u Cerskoj nije bio ubijen ni jedan zarobljenik. Poznato mi je da je prilikom napada muslimanskih oruzanih snaga iz Cerske na Rogosiju jednom od jedinica komandovao Mustafic Fikret i prilikom ovog napada poginuo je i moj djever Zaim Krdzic. Posle ovog napada pricalo se da je ubijeno oko 80 srpskih vojnika, ali se nije govorilo o tome sta se desavalo sa zarobljenim i ranjenim srpskim vojnicima. Pocetkom rata, a koliko se secam krajem aprila 1992. godine, cula sam da su muslimanske oruzane jedinice u Konjevic Polju organizovale napad na kolonu kamiona koja se kretala u pravcu Milica. Nije mi poznato koliko je tu bilo ubijeno civila u koloni kamiona, a cula sam da su organizatori ovog napada bili Osmanovic

Azir i Osmanovic Hasim zvani "Kobra", oba iz Konjevic Polja. Zajedno sa civilnim stanovnistvom sa podrucja Cerske u Srebrenicu su se 12.marta 1993. godine evakuisale i muslimanske oruzane jedinice koje su predvodili komandant Prvog ceranskog odreda Salihovic Semsudin i Mustafic Fikret. Ubrzo po dolasku u Srebrenicu Fikret Mustafic je otisao u Tuzlu, a Salihovic Semsudin je ostao do kraja u Srebrenici, stavio se pod komandu Nasera Orica i zadrzao svoju komandnu ulogu nad Prvim ceranskim odredom. Koliko je meni poznato po nasem dolasku u Srebrenicu, muslimanske oruzane jedinice nisu vrsile napade na okolna srpska naselja jer je bio prisutan i UNPROFOR koji je drzao kontrolu u Srebrenici. Medjutim, juna meseca 1995. godine cula sam da je Tursunovic Zulfo sa svojom jedinicom otisao na podrucje Zepe i da je tamo izvrasio zajedno sa jedinicama Avde Palica iz Zepe, napad na srpsko selo Visnjica. Po povratku jedinice Tursunovica u Srebrenicu cula sam da su oni u Visnjici ubili oko 40 srpskih civila i vojnika, a da je jedan muslimanski vojnik poginuo, a dvojica ranjeni. Ja sam sa muzem, svojom svekrvom i zaovom, u Srebrenici bila smjestena u jednoj staroj kuci u Ulici Reufa Selmanagica "Crnog", u kojoj su se nalazile smjestene jos tri porodice. Ja sam se bavila kucnim poslovima, a moj muz je bio angazovan na strazama na terenu, ali nije ucestvovao ni u jednoj akciji. Poznato mi je da je u Srebrenici glavna licnost po svim pitanjima bio Naser Oric. Nacelnik policije bio je Hakija Meholjic. Uz Nasera su najznacajnije uloge imali Zulfo Tursunovic iz Suceste, zatim lica kojima imena i prezimena ne znam, a poznata su pod nadimcima: "Mis", "Mandza Crni", "Kemo" iz Pala injegov brat "Refo". "Mis" je bio poznat po tome sto je u Srebrenici silovao i maltretirao zene, a u akcijama, prilikom napada na srpska sela, da je klaao zarobljene srpske civile i vojnike. Za "Kemu" se slicno pricalo, s tim sto je on bio poznatiji po tome da je masakrirao zarobljene srpske civile i vojnike, prilikom izvodjenja akcija. Isto se moze reci i za "Mandzu Crnog" i Keminog brata Refu. Takodje, oni su bili poznati i po tome sto su mucili i fizicki zlostavljali zarobljene Srbe u zatvorima u Srebrenici. Oni su takodje bili surovi i prema muslimanskom stanovnistvu u Srebrenici, a strijeljali su jedan broj onih koji nisu hteli da se povinuju njihovoj volji, a poznat mi je slucaj da su strijeljali nekog Rizvanovica iz sela Glogove. Naser Oric je bio poznat i po tome sto je odvodio djevojke i zene iz Srebrenice po svom izboru i neke od njih silovao, a znam za slucaj jedne lijepe djevojke po imenu Zlata, iz Kamenice kod Zvornika, koju je silovao. Napred navedeni "Kemo" sa Pala je, koliko se sjecam aprila meseca 1993. godine, napustio Srebrenicu helikopterom prilikom evakuacije ranjenika u organizaciji UNPROFOR-a, za Tuzlu i vise se nije vracao. Po svojoj surovosti prilikom napada na srpska sela, zatim

prema zarobljenim Srbima, kao i prema muslimanskim izbjeglicama u Srebrenici, bio je poznat i Zulfo Tursunovic. On je tukao zene koje su izbjegle u Srebrenicu, bacao ih sa kamiona i slicno, a znam da je jednu zenu bacio sa kamiona i tom prilikom joj je polomljena kicma.

U Srebrenici je bilo vrlo malo Srba, odnosno znam da je bilo cetiri starije zene i jedan, koliko znam, poreklom Hrvat koji je radio u Crvenom krstu. Nije mi poznato u kakvim su uslovima oni zivjeli, medjutim cula sam za slucaj kada je uhvacen jedan ranjeni Srbin, dovezen u bolnicu i u njoj bio ubijen od strane jednog lica koje je poznato pod nadimkom "Kezo". Cula sam da je u zatvorima u Srebrenici bilo zarobljenih Srba ali nesto blize o tome nije mi poznato, izuzev da su oni bili tamo tuceni i maltretirani. Druge detalje o tome ne znam, jer nama civilima u Srebrenici nije bio dozvoljavan pristup u blizini zatvora. Govorilo se o tome da su Naser Oric i Zulfo Tursunovic cesto obilazili ove zarobljenike i tamo ih vjerovatno tukli i maltretirali. Ne secam se tacno datuma, ali vjerovatno je to bilo krajem maja ili pocetkom juna, 1995. godine, Naser Oric je sa "Misom" i jos deset ljudi otisao u Zepu, a iz Zepe helikopterom u Tuzlu. Naser i "Mis" su ostali u Tuzli, a u Srebrenicu se vratilo samo njih nekoliko iz njihove grupe. Po odlasku Nasera u Srebrenici se, kao njegov zamjenik, pojavio Ramiz iz Potocara, cijje prezime ne znam, koji je preuzeo dotadasnju ulogu Nasera Orica u Srebrenici. Po odlasku Nasera Orica zivot u Srebrenici je tekao uobicajeno, izuzev, kao sto sam napred rekla, odlaska Zulfe Tursunovica sa svojom jedinicom u akciju i napad na srpsko selo Visnjicu. Inace, zivot u Srebrenici bio je veoma tezak. Humanitarnu pomoc, koja je stizala u Srebrenicu, drzali su pod kontrolom Naser Oric i njegovi ljudi. Oni su prehrambenu robu smjestali u magacine u Potocarima na Klisi, u Suceškoj i u Petricima. Ovu hranu nisu delili narodu, odnosno delili su minimalne kolicine - po kilogram brasna na sedmicu po clanu porodice, a ostalo su prodavali po veoma visokim cijenama. Tako na primer, kilogram brasna prodavali su po 5 DEM, a kilogram soli dostizao je cijenu i do 75 DEM. Zbog svega toga narod i vojska su gladovali i nezadovoljstvo je raslo sve vise. Kada su srpske oruzane snage 11. jula 1995. godine pokrenule napad na Srebrenicu, muslimanska vojska na polozajima je napustila iste jer je bila nezadovoljna postojećim stanjem i gladovala, tako da je Srebrenica bez veceg otpora pala istog dana. U opstem metezu koji je nastao ja sam, zajedno sa muzem, svekrvom i zaovom, istog dana predvece, krenula u evakuaciju prema selu Jaglicima, gde je bilo i zborna mesto tako da se na tom mestu te veceri okupilo oko 12,5 hiljada lica koja su krenula u evakuaciju. U ovoj masi naroda bilo je i dosta vojnika sa oruzjem, medju kojima je bio i moj muz. Iste veceri, oko 21.00 cas, organizovala se kolona i

krenula u pravcu prema Tuzli, preko Konjevic Polja. Na celu kolone bila je naša vojska sa oruzjem, a jedan broj vojnika nalazio se i u samoj koloni. Kolona se kretala nocu i druge noci stigli smo na podrucje sela Sandica. Ja sam se nalazila u zadnjem delu kolone, kada je pred zoru, 13.Jula 1995. godine, doslo do sukoba izmedju nase vojske i srpske vojske, tako da se cela kolona razbila i ja sam se sa grupom od 150 civila i nešto malo vojnika, vratila se u Srebrenicu. Prilikom ovog sukoba poginuo je moj muz. U Sandicima sam se odvojila od zaove i svekrve, a u Srebrenicu se vratila u napred navedenoj grupi. Po povratku iz Sandica krili smo se u okolini Srebrenice desetak dana, posle cega smo otišli na podrucje Zepe i 31.Jula 1995. godine sa vecim brojem muslimana sa podrucja Zepe presla sam preko Drine na teritoriju SR Jugoslavije.U ovoj grupi sam jedino ja zensko, a ostalo su sve muskarci.»